

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Άγιος Φώτιος ο Μέγας Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/3608/saint.aspx>
για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες
κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: N/A
Δημιουργία εγγράφου: 04/04/2025 23:24:04

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 6 Φεβρουαρίου εκάστου έτους.

Ιερά Λείψανα: Αποτμήματα του Ιερού Λειψάνου του Αγίου βρίσκονται στις Μονές Διονυσίου, Ξενοφώντος Αγίου Όρους και Κύκκου Κύπρου.

Ημ/νια Βίου: N/A

Βιογραφία

Θνήσκων Φώτιος, ου τaráττομαι λέγει,
Προς την τελευταίην, ων προητοιμασμένος.

Ο Μέγας Φώτιος έζησε κατά τους χρόνους που βασίλευσαν οι αυτοκράτορες Μιχαήλ (842 - 867 μ.Χ.), υιός του Θεοφίλου, Βασίλειος Α' ο Μακεδών (867 - 886 μ.Χ.) και ο Λέων ΣΤ' ο Σοφός (886 - 912 μ.Χ.), υιός του Βασιλείου. Γεννήθηκε το 810 μ.Χ. (κατά άλλους το 820 μ.Χ.) στην Κωνσταντινούπολη από ευσεβή και επιφανή οικογένεια, που αγωνίσθηκε για την τιμή και προσκύνηση των ιερών εικόνων. Οι γονείς ήταν ο Άγιος Σέργιος (βλέπε 13 Μαΐου) και Ειρήνη και καταδιώχθηκαν επί του εικονομάχου αυτοκράτορα Θεοφίλου (829 - 842 μ.Χ.). Ο Άγιος Σέργιος ήταν αδελφός του Πατριάρχου Ταρασίου (784 - 806 μ.Χ.) και περιπομπεύθηκε δέσμιος από το λαϊμό ανά τις οδούς της Κωνσταντινουπόλεως, στερήθηκε την περιουσία του και εξορίσθηκε μετά της συζύγου του και των παιδιών του σε τόπο άνυδρο, όπου από τις ταλαιπωρίες πέθανε ως Ομολογητής.

Ο ιερός Φώτιος διέπρεψε πρώτα στα ανώτατα πολιτικά αξιώματα. Όταν με εντολή του αυτοκράτορα απομακρύνθηκε βιαίως από τον πατριαρχικό θρόνο ο Πατριάρχης Ιγνάτιος, ανήλθε σε αυτόν, το έτος 858 μ.Χ., ο ιερός Φώτιος, ο οποίος διακρινόταν για την αγιότητα του βίου του και την τεράστια μόρφωσή του. Η χειροτονία του εις Επίσκοπο έγινε την ημέρα των Χριστουγέννων του έτους 858 μ.Χ. υπό των Επισκόπων Συρακουσών Γρηγορίου του Ασβεστά, Γορτύνης Βασιλείου και Απαμείας Ευλαμπίου. Προηγουμένως βέβαια εκάρη μοναχός και ακολούθως έλαβε κατά τάξη τους βαθμούς της ιεροσύνης.

Ο ιερός Φώτιος με συνοδικά γράμματα ανακοίνωσε, κατά τα καθιερωμένα, τα της εκλογής του στους Πατριάρχες της Ανατολής και τόνισε την αποκατάσταση της ειρήνης στην Εκκλησία της Κωνσταντινούπολης. Αλλά πριν ακόμα προλάβει να την παγιώσει επήλθε ρήξη μεταξύ των ακραίων πολιτικών και των οπαδών του Πατριάρχη Ιγνατίου, των «Ιγνατιανών». Οι «Ιγνατιανοί» συγκεντρώθηκαν στο ναό της Αγίας Ειρήνης, αφόρισαν τον ιερό Φώτιο και ανακήρυξαν Πατριάρχη τον Ιγνάτιο. Ο Άγιος Φώτιος συγκάλεσε Σύνοδο στο ναό των Αγίων Αποστόλων για την αντιμετώπιση του ανακύψαντος ζητήματος. Η Σύνοδος καταδίκασε ως αντικανονικές τις ενέργειες των «Ιγνατιανών» και τόνισε ότι ο Ιγνάτιος, αφού παραιτήθηκε από τον θρόνο, δεν ήταν πλέον Πατριάρχης και ότι εάν διεκδικούσε και πάλι την επιστροφή του στον πατριαρχικό θρόνο, τότε αυτόματα θα υφίστατο την ποινή της καθαιρέσεως και του αφορισμού.

Ο μεγάλος αυτός πατέρας της Εκκλησίας ιερούργησε, ως άλλος Απόστολος Παύλος, το Ευαγγέλιο. Αγωνίσθηκε για την αναζωπύρωση της ιεραποστολικής συνειδήσεως, που περιφρουρεί την πνευματική ανεξαρτησία και αυτονομία των ορθοδόξων λαών από εισαγωγές εθίμων ξένων προς την ιδιοσυγκρασία τους, με σκοπό την αλλοίωση της ταυτότητος και της πνευματικής τους ζωής. Διότι γνώριζε ότι ο μέγιστος εχθρός ενός λαού είναι η απώλεια της αυτοσυνειδησίας του, η φθορά της πολιτισμικής του ιδιοπροσωπίας και η αλλοίωση του ήθους του. Ο ιερός Φώτιος γνώριζε την ιεραποστολική δραστηριότητα του ιερού Χρυσοστόμου, αφού αναφέρεται πολλές φορές στο έργο αυτό και μάλιστα επηρεάστηκε από αυτή στο θέμα της χρήσεως των επιτόπιων γλωσσών και των μοναχών ως ιεραποστόλων. Επί ημερών του εκχριστιανίσθηκε το έθνος των Βουλγάρων, το οποίο μυσταγώγησε προς την αμώμητη πίστη του Χριστού και το αναγέννησε με το λουτρό του θείου Βαπτίσματος.

Ο ιερός Φώτιος διεξήγαγε μεγάλους και επιτυχείς αγώνες υπέρ της Ορθοδόξου πίστεως εναντίων των Μανιχαίων, των Εικονομάχων και άλλων αιρετικών και επανέφερε στους κόλπους της Καθολικής Ορθοδόξου του Χριστού Εκκλησίας πολλούς από αυτούς.

«Ἄπαντα μὲν τὰ ἀνθρώπινα συγκαταρρεῖ τῷ χρόνῳ καὶ ἀφανίζεται. Ἄρετή δέ... καὶ χρόνου καὶ παθῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου περιγίνεται. Εἰ δὲ ἀκριβέστερον ἴδοις, τῷ χρόνῳ καὶ τῷ θανάτῳ μᾶλλον ἀναζή καὶ θάλλει καὶ τὸ οἰκεῖον κλέος καὶ τὴν εὐπρέπειαν, ἔναποσβεσθέντος αὐτοῖς τοῦ φθόνου, λαμπρότερον τὲ καὶ θαυμασιώτερον ἀναδείκνυται».

Ο λόγος αυτός, απόσταγμα της βαθιάς πίστεως και της κατά Θεόν σοφίας του Ισαποστόλου Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως του Ομολογητού, «μυρίαὶς ἀρεταῖς ἐξανθήσαντος καὶ πάση γνώσει διαλάμπσαντος», πληρέστατα εφαρμόζεται σε αυτόν τον ειπόντα, τον οποίο η αδιάφθορη συνείδηση της Εκκλησίας και του Γένους, ομολόγησαν αυτόν Ἅγιο και Ισαπόστολο «τοῖς οὐρανόις ἀδύτοις ἀγκατοικιζόμενον», ως «ἀοίδιμον μὲν τοῖς διωγμοῖς, δεδοξασμένον δὲ τοῖς θανάτοις».

Το θεολογικό του έργο δικαίωσε τους αγώνες της Εκκλησίας, βεβαίωσε την Ορθόδοξη πίστη και ενέπνεε την Εκκλησιαστική συνείδηση για την συνεχή εγρήγορση του όλου εκκλησιαστικού Σώματος. Υπό την έννοια αυτή η εκκλησιαστική συνείδηση διέκρινε στο πρόσωπό του τον υπέρμαχο της Ορθοδόξου πίστεως και τον εκφραστή του αυθεντικού φρονήματος της Εκκλησίας. Σε οιονδήποτε στάδιο του βίου και αν παρακολουθήσουμε τον ιερό Φώτιο, είτε στην βιβλιοθήκη, επιδιδόμενο σε μελέτες, είτε ως καθηγητή της φιλοσοφίας στο πρώτο Πανεπιστήμιο της Μεσαιωνικής Ευρώπης της Μαγναύρας σε μια εποχή που η Δύση ήταν ακόμη βυθισμένη στο τέλμα των σκοτεινών αιώνων, είτε υπουργούνται σε αξιώματα μεγάλα και περιφανή της Πολιτείας, είτε κοσμούνται τον αγιότατο Πατριαρχικό θρόνο της Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, είτε εξασκούμενο στην ελεημοσύνη και τη φιλανθρωπία, είτε υφιστάμενο την παραγνώριση των ανθρώπων και τις σκληρές στερήσεις δύο εξοριών, παντού αναγνωρίζουμε τον μαχόμενο υπέρ της αληθούς Ορθοδόξου πίστεως, της «ἀποστολικῆς τὲ καὶ πατρικῆς παραδόσεως» και «τῆς προγονικῆς εὐσεβείας», η οποία αποτελεί και το περιεχόμενο της πατερικής διδασκαλίας αυτού. Γι' αυτό και ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Βασίλειος καταθέτοντας τη συνείδηση της Εκκλησίας περί της πρώιμης αγιοποίησεως του μεγάλου Ιεράρχου, γράφει:

«Φώτιος γὰρ ἦν ὁ μακάριος, ὁ φωτὸς ἀκτίσι φερωνύμος τοῦ ὀνόματος πλήθει διδασκαλιῶν καταλάμπας τὰ πέρατα, ὁ ἐξ αὐτῶν σπαργάνων ἀφιερωθεὶς τῷ Χριστῷ, ὡς ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ εἰκόνας δημεύσει καὶ ἐξορία, τούτοις δὴ τοῖς ἀθλητικοῖς ἐκ προοιμίου ἀγώσι συγκοινωνήσας τῷ γεννήτορι, οὐ καὶ ἡ ζωὴ θαυμαστὴ καὶ τὸ τέλος ἐπέραστον, ὑπὸ Θεοῦ τοῖς θαύμασι μαρτυρουμένη».

Η ζωντανή Ορθόδοξη πίστη, κατά τον ιερό Πατέρα, η πίστη της αληθείας, είναι η αρχή της Χριστιανικής μας υποστάσεως και επιβάλλει την συνεχή προσπάθεια για το «ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν Χριστῷ, τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς», για την πραγμάτωση της «καινῆς κτίσεως», που επιτυγχάνεται με τη δυναμική γεφύρωση, σύνδεση και αλληλοπεριχώρηση του Θεού και ανθρώπινου στοιχείου. Ο Χριστός ενώνει στο πρόσωπό Του τη Θεία με την ανθρώπινη φύση. Αυτό σημαίνει ότι η θεότητα και η ανθρωπότητα έχουν εν Χριστῷ ένα κοινό τρόπο υπάρξεως και αυτός ο τρόπος είναι η ενότητα, η αλληλοπεριχώρηση των προσώπων, η κοινωνία της αγάπης. Η ένωση της Θείας με την ανθρώπινη φύση στο πρόσωπο του Χριστού δεν είναι μία αφηρημένη αρχή. Φανερώνεται σε εμάς, όπως φανερώνεται πάντοτε η φύση: μόνο ως τρόπος υπάρξεως, δηλαδή ως δυνατότητα ζωής. Είναι η δυνατότητα να ζήσουμε, να πληρωθεί η απύθμενη δίψα για ζωή που βασανίζει την ύπαρξή μας, να ζήσουμε όλες τις δυνατότητες της ζωής νικώντας την αναπηρία και τον θάνατο της τεμαχισμένης υπάρξεως. Αρκεί να αποδεχθεί ο άνθρωπος την αμαρτία και αποτυχία του και να ζήσει την κένωση του Χριστού, τη ζωή του Θεού.

Η αληθινή Χριστιανική ζωή είναι η γέφυρα που συνδέει τον ουρανό με την γη, η συνεχής πηδαλιούχηση του πορθμείου εκείνου, το οποίο, όπως λέγει ο ιερός Φώτιος, έρχεται από τον ουρανό και «διαπορθμεύει ἡμῖν τὴν ἐκεῖθεν ἀγαθοειδῆ καὶ θεῖαν εὐμένειαν» και Χάρη. Αυτό ακριβώς είναι το αληθινό ήθος της Ορθοδοξίας: η αναγέννηση, ένωση, μετοχή και κοινωνία με τον Χριστό διά του Αγίου Πνεύματος.

Το Ορθόδοξο, λοιπόν, ήθος, που είναι η κοινωνία του προσώπου με τον Θεό Πατέρα εν Χριστῷ διά του Αγίου Πνεύματος και ο αγιασμός του όλου ανθρώπου στην οδό της θεώσεως αρχίζει να υπάρχει μόνο όταν έχουμε ως προϋπόθεση την ορθή πίστη, την ορθοδοξία. Γι' αυτό ουδέποτε ο Άγιος ανέχθηκε οποιαδήποτε παρασιώπηση ή παραφθορά της αλήθειας.

Γράφει χαρακτηριστικά ο ιερός Φώτιος προς τον Πάπα Νικόλαο: «τὰ οἰκουμενικαῖς καὶ κοιναῖς τυπωθέντα ψήφοις πάσι προσήκει φυλάττεσθαι». Διότι, διά της επιμελούς φυλάξεως της διδασκαλίας των Οικουμενικῶν Συνόδων, «πᾶσα καινοτομία καὶ αἵρεσις ἀπελαύνεται, τὸ δὲ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀκήρατον καὶ ἀρχαιοπαράδοτον φρόνημα ταῖς εὐσεβούντων ψυχαῖς εἰς ἀδίστακτον σεβασμότητα καθιδρύνεται». Ἐτσι η μία γενεά, μετά φόβου Θεού, παραδίδει στην επερχόμενη τα της πίστεως πολύτιμα κεφάλαια που έλαβε, με πλήρη συναίσθηση ότι και η επερχόμενη θα διατηρήσει αλώβητη την πίστη. Σε μία ομιλία του ο Άγιος εξαίρει τη σπουδαιότητα της συνεχιζόμενης ανελλιπῶς διαδοχής:

«Πρὸ τῆς ἐβδόμης Συνόδου, ἔσχε πρὸ ταύτης ἡ Πρώτη πολλῶν ἐν μέρει τᾶς πράξεις μιμήσασθαι. Ἡ Δευτέρα τὴν Πρώτην ὑπογραμμὸν καὶ τύπον ἐδέξατο, τῆς δὲ Τρίτης αὐτὴ μετὰ τὴν πρώτην ὑπῆρξε παράδειγμα, ναὶ δὴ καὶ Τετάρτην ταυταῖς ἐπλούτει μιμήσασθαι καὶ ταῖς ἐφεξῆς ὑπῆρχον αἱ προλαβούσαι διδάσκαλοι».

Η απαρίθμηση εδώ των Συνόδων δεν είναι συμπτωματική. Για τον Άγιο, τον της απλανούς γνώσεως κανόνα, το παρελθόν, η παράδοση, τα γενόμενα στο άγιο Σώμα της Εκκλησίας του Χριστού δεν αποτελούν απλά ιστορικά γεγονότα. Μάλλον αποτελούν υπόδειγμα, τύπο για το μέλλον του Κυριακού Σώματος. Γι' αυτό και δεν επιμένει μόνο στην ιστορική παράδοση ή μετάδοση, ούτε μόνο για τον κληρονομικό χαρακτήρα της διδασκαλίας, αλλά προ παντός για την πληρότητα της αλήθειας, για την ταυτότητα και την συνέχεια της καθολικής εμπειρίας της Εκκλησίας, για τη ζωή της μέσα στη χάρη, για το παρόν μέσα στο οποίο κατοικεί ήδη το μέλλον, για το μυστήριο της πίστεως.

Η ενότητα, η αγιότητα και η καθολικότητα της Εκκλησίας συμπληρώνονται και καταξιώνονται με την αποστολικότητά της. Στην αρχιερατική προσευχή του Ιησού ο αγιασμός και η καθολική ενότητα της Εκκλησίας συνδέονται άμεσα με την αποστολικότητα: «ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ, ὅτι Σὺ μὲ ἀπέστειλας». Ἐτσι η αποστολικότητα γίνεται οντολογικό γνώρισμα της Εκκλησίας, που εκφράζει και τα άλλα γνωρίσματά της. Η Εκκλησία είναι αποστολική, γιατί συνεχίζει την αποστολή του Χριστού και των Αποστόλων Του μέσα στον κόσμο. Ο ιστορικός σύνδεσμός της με τους Αποστόλους και η βεβαίωση του συνδέσμου αυτού με την αναγωγή των κατά τόπους Εκκλησιών και των Επισκόπων στους Αγίους Αποστόλους αποτελούν τα εξωτερικά τεκμήρια της αποστολικής ιδιότητας και διαδοχής. Το ηθικό δε αίτημα της αποστολικότητας της Εκκλησίας είναι η υποχρέωση για πιστότητα στην αποστολική παράδοσή της, η οποία εξασφαλίζει την ταυτότητα και ενότητα του ζώντος Σώματος. «Τοῦτο γὰρ τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, τοῦτο τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τὸ φρόνημα».

Αγωνιζόμενος ο Άγιος Φώτιος υπέρ «τῆς πίστεως ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν...., τῆς ἀχράντου καὶ εἰλικρινοῦς λατρείας, καὶ τῶν περὶ αὐτὴν μυστηρίων», στην εγκύκλιο επιστολή του, το 867 μ.Χ., που απευθυνόταν προς τους κατά Ανατολὰς Επισκόπους και Πατριάρχες, στρέφεται στην καταπολέμηση της αιρέσεως, «κατὰ πάσης αἵρέσεως», που αποτελεί την ενότητα και την ακεραιότητα της Ορθοδοξίας και συγχρόνως καλεῖ ὅλους να εἶναι ἀγρυπνοὶ ἐναντίων κάθε δυσέβειας. Ο Μέγας Φώτιος, γνωρίζοντας ὅτι κάθε εκτροπή ἀπὸ τὴν ἀληθὴ πίστη ἔχει ὡς συνέπεια τὴν ἐκπτώση ἀπὸ τὴν πνευματικότητα, κατακρίνει «τὸ τῆς γνώμης ἡρρωσθηκὸς καὶ ἀστήρικτος» και καταδικάζει, ὡς «ἀμαρτίαν πρὸς θάνατον», κάθε εκτροπή ἀπὸ τὴν Ορθοδοξία και τὴν «τῶν παραδοθέντων ἀθέτησιν» ἢ «καταφρόνησιν» ἀπὸ ἐκείνους που «κατὰ τῶν ἰδίων ποιμένων ὑπερήφανον ἀναλαμβάνουν φρόνημα, ἐκεῖθεν δὲ κατὰ τοῦ κοινοῦ Ποιμένος καὶ Δεσπότης παρατείνουν τὴν ἀπόνοιαν». Επὶ τῆς βάσεως αὐτῆς ἀντέκρουσε ὄχι μόνο τους εικονομάχους ἀλλὰ και τις παπικὲς αξιώσεις και τὸ γερμανοφραγκικὸ δόγμα του filioque, τὸ ὁποῖο διασαλεύει τὴν κοινωνία τῶν ἀγιοπνευματικῶν προϋποθέσεων και ἐνεργειῶν και δὲν ἔχει θέση μέσα στην κοινωνία τοῦ Σώματος τῆς Εκκλησίας και τῆς κοινότητος τῶν ἀδελφῶν.

Γι' αὐτὸ και ἡ Σύνοδος, ἡ ὁποία συνήλθε τὸν Ιούλιο ἢ Αὐγούστο τοῦ 867 μ.Χ. στην Κωνσταντινούπολη, καθαίρεσε τὸν Πάπα Νικόλαο για τις ἀντικανονικὲς του ἐνέργειες, ἐνῶ ἀποδοκίμασε τὴ διδασκαλία τοῦ filioque και τὰ ρωμαϊκὰ ἔθιμα. Μάλιστα ἡ εγκύκλιος ἐπιστολή τοῦ ἱεροῦ Φωτίου για τὰ θέματα αὐτά, μετὰ τὴ συνοδικὴ κατοχύρωση τοῦ περιεχομένου τῆς, κατέστη ἓνα σταθερὸ πλέον κριτήριον για τὴν ἀξιολόγηση τῶν σχέσεων Ἀνατολῆς και Δύσεως.

Η δολοφονία του αυτοκράτορα Μιχαήλ του Γ', στις 24 Σεπτεμβρίου 867 μ.Χ., από τον Βασίλειο Α' τον Μακεδόνα, συνοδεύτηκε και με κρίση στην Εκκλησία. Ο νέος αυτοκράτορας τάχθηκε υπέρ της προσεγγίσεως Κωνσταντινουπόλεως και Ρώμης και αναζήτησε ερείσματα στους «Ιγνατιανούς». Ο ιερός Φώτιος υπήρξε το θύμα αυτής της νέας πολιτικής σκοπιμότητας του αυτοκράτορα, ο οποίος εκθρόνισε τον Άγιο Φώτιο και αποκατέστησε στον θρόνο τον Πατριάρχη Ιγνάτιο, στις 23 Νοεμβρίου 867 μ.Χ. Η Σύνοδος του έτους 869 μ.Χ., που συνήλθε στην Κωνσταντινούπολη, στο ναό της Αγίας Σοφίας, αναθεμάτισε τον Άγιο Φώτιο, όσοι δε Επίσκοποι χειροτονήθηκαν από αυτόν ή παρέμεναν πιστοί σε αυτόν καθαιρέθηκαν και όσοι από τους μοναχούς ή λαϊκούς παρέμειναν οπαδοί του αφορίσθηκαν. Ο ιερός Φώτιος καθ' όλη την διαδικασία και παρά την προκλητική στάση των αντιπροσώπων του Πάπα τήρησε σιγή, τους υπέδειξε να μετανοήσουν και αρνήθηκε να δεχθεί την αντικανονική ποινή. Στη συνέχεια εξορίστηκε και υποβλήθηκε σε ποικίλες και πολλαπλές στερήσεις και κακουχίες. Επακολούθησε βέβαια η συμφιλίωση των δύο Πατριαρχών, Φωτίου και Ιγνατίου, αλλά ο θάνατος του Ιγνατίου, στις 23 Οκτωβρίου του 877 μ.Χ., επέτρεψε την αποκατάσταση του ιερού Φωτίου στον πατριαρχικό θρόνο μέχρι το έτος 886 μ.Χ. κατά τον οποίο εξαναγκάστηκε σε παραίτηση από το διαδεχθέντα τον αυτοκράτορα Βασίλειο δευτερότοκο υιό του Λέοντα ΣΤ' τον Σοφό.

Ο Άγιος Φώτιος κοιμήθηκε οσίως το έτος 891 μ.Χ. όντας εξόριστος στην ιερά μονή των Αρμενιανών, όπως άλλοτε ο θείος και ιερός Χρυσόστομος στα Κόμανα του Πόντου. Το ιερό και πάντιμο σκηνώμα του Αγίου και Μεγάλου Φωτίου εναποτέθηκε στην λεγόμενη μονή της Ερημίας ή Ηρεμίας, που ήταν κοντά στην Χαλκηδόνα. Παλιότερα η Σύναξή του ετελείτο στο Προφητείο, δηλαδή στο ναό του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου, που βρισκόταν στη μονή της Ερημίας, ενώ τώρα τελείται στην ιερά πατριαρχική μονή της Αγίας Τριάδος στη νήσο Χάλκη, όπου ιδρύθηκε και η Θεολογική Σχολή της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας.

Λειτουργικά κείμενα

Απολυτίκιον

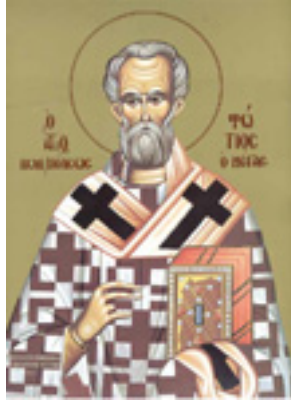
Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῆς σοφίας ἐκφάντωρ λαμπρὸς γενόμενος, Ὁρθοδοξίας ἐδείχθης θεοπαγῆς προμαχών, τῶν Πατέρων καλλονή Φώτιε μέγιστε, οὐ γὰρ αἰρέσεων δεινῶν, στηλιτεύεις τὴν ὀφρύν, Ἐώας τὸ θεῖον σέλας, τῆς Ἐκκλησίας λαμπρότης, ἦν διατηρεῖ Πάτερ ἄσειστον.

Ἄτερον Ἀπολυτίκιον

Ὡς τῶν ἀποστόλων ὁμότροπος καὶ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων ἰκέτευε, Φώτιε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρίσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

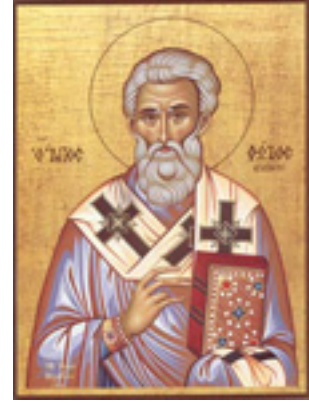
Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Άγιος Φώτιος ο Μέγας Πατριάρχης
Κωνσταντινουπόλεως

Άγιος Φώτιος ο Μέγας Πατριάρχης
Κωνσταντινουπόλεως

Άγιος Φώτιος ο Μέγας Πατριάρχης
Κωνσταντινουπόλεως

Άγιος Φώτιος ο Μέγας Πατριάρχης
Κωνσταντινουπόλεως

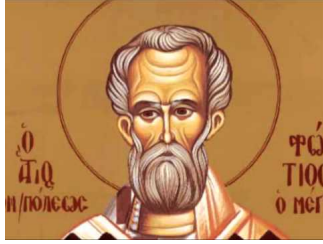

Άγιος Φώτιος ο Μέγας Πατριάρχης
Κωνσταντινουπόλεως

Άγιος Φώτιος ο Μέγας Πατριάρχης
Κωνσταντινουπόλεως

Οπτικοακουστικό Υλικό

Ακούστε το απολυτίκιο!

Σχετικές συνδέσεις

1. [Όσιος Σέργιος ο Ομολογητός](#)
2. [Άγιος Ιγνάτιος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινούπολης](#)
3. [Άγιος Ταράσιος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινούπολης](#)
4. [Άγιος Εφραίμ Πατριάρχης Αντιόχειας](#)
5. [Ακάθιστος Ύμνος](#)
6. [Σύναξη πάντων των εν Αγίοις Πατέρων ημών Αρχιεπισκόπων και Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως](#)